

Sygn. akt III UK 395/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania M.B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem Prokuratora Generalnego
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13
listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu
Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. o
zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt VIII U (...), oddalającego odwołania M.B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 10 czerwca 2014 r. i 10 czerwca 2016 r. odmawiających wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności pracy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył Prokurator Generalny w całości. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 382 k.p.c. w związku art. 391 § 1 k.p.c. w związku z

art. 278 § 1 k.p.c. i w związku z art. 228 § 1 i § 2 k.p.c. polegające na zaakceptowaniu opinii biegłych w zakresie wskazującym na to, że M.B. nie jest niezdolny do pracy, przy nieuwzględnieniu przesłanki niepełności opinii związanej z wpływem zdiagnozowanej u ubezpieczonego choroby mózgu, tj. padaczki, na ograniczenie w zarobkowaniu, w szczególności występowaniu przeciwwskazań do pracy i ryzyka zawodowego oraz nieuwzględnieniu komponentu socjalnego, choć okolicznością niebudzącą wątpliwości pozostaje znaczny wpływ padaczki, czyli choroby o nieprzewidywalnym przebiegu, w połączeniu z zaburzeniami psychicznymi, na realną możliwość znalezienia zatrudnienia. Ponadto, zarzucono naruszenie prawa materialnego - art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 tej ustawy w związku z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1205) w związku z art. 17 ust. 1 i art. 58 tej ustawy przez ich niewłaściwe niezastosowanie wobec przyjęcia, że zarówno stan zdrowia ubezpieczonego, stopień naruszenia sprawności jego organizmu, jak i posiadane kwalifikacje oraz wiek i predyspozycje psychofizyczne wskazywały, że nie jest niezdolny do pracy, choć zważywszy na jego wiek (59 lat w chwili wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny) i ograniczenia w zatrudnieniu związane zasadniczo ze zdiagnozowaną padaczką oraz zaburzeniami psychicznymi powinien być on uznany za niezdolnego do pracy w rozumieniu tych przepisów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła jej oczywistą zasadnością. Zdaniem skarżącej, w zaskarżonym rozstrzygnięciu w ogóle nie uwzględniono kontekstu wpływu padaczki na możliwość znalezienia pracy. Wskazując, że żądanie ubezpieczonego obejmowało ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, skarżąca argumentowała, że niewykluczone było stwierdzenie, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy lub częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Padaczka, którą rozpoznano u ubezpieczonego jest konsekwencją wydarzeń wypadkowych z 2004 r.

Organ rentowy „w odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczonego” wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na etapie przedsądu ocenie Sądu Najwyższego podlegają tylko podstawy wskazywane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia jej oczywistą zasadnością. Ta szczególna przesłanka przedsądu wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżąca musi wykazać, w czym – w jej ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Należy podkreślić, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 68/16, LEX nr 2021943 oraz powołane tam orzeczenia).

Skarżąca pomija ustalenia Sądu oparte na opinii biegłych, że ubezpieczony mimo schorzeń u niego rozpoznanych (w tym padaczki) może wykonywać wyuczony zawód glazurnika. Z ustalenia tego zaś wynika, że nie spełniła się przesłanka choćby częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zatem przesłankę prawa do renty stanowi utrata w znacznym stopniu zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, a nie „ograniczony rynek pracy dla osób ze stwierdzoną padaczką i zaburzeniami psychicznymi”. Uwzględniając podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, nie sposób uznać opinii biegłych, na których oparł się Sąd, za niepełne. Analizując one bowiem wpływ schorzeń (w tym padaczki) na możliwość wykonywania pracy zarobkowej zgodnej z poziomem kwalifikacji, z ostateczną konkluzją, że ubezpieczony nie może wykonywać pracy na wysokości, przy obsłudze maszyn w ruchu, pracy na zmianie nocnej, pracy przy dozorze mienia, może natomiast pracować jako glazurnik.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.

Odnośnie do wniosku organu rentowego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie ze względu na art. 106 k.p.c. oraz charakteru uprawnienia Prokuratora Generalnego do wniesienia skargi kasacyjnej (por. art. 398¹ oraz 398³ § 2 k.p.c.).

as